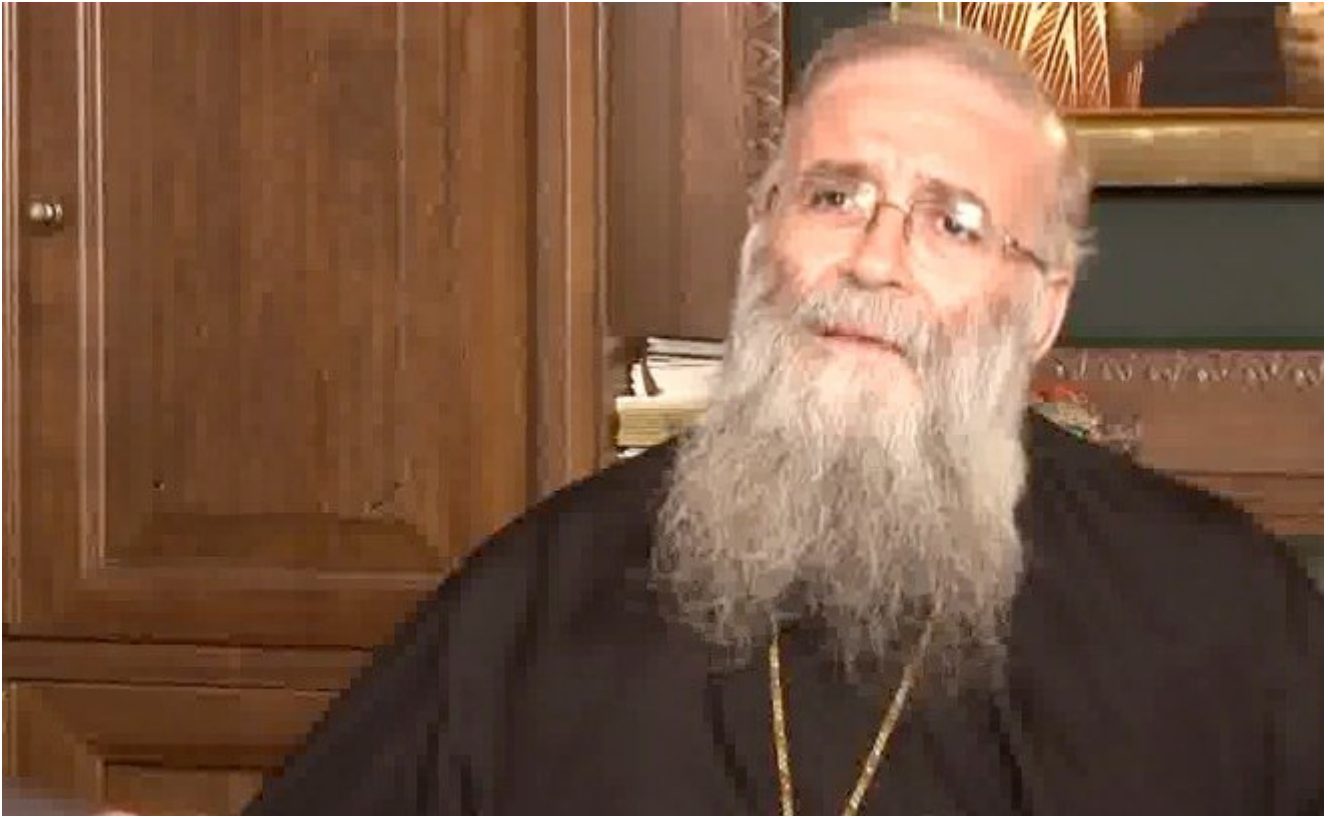
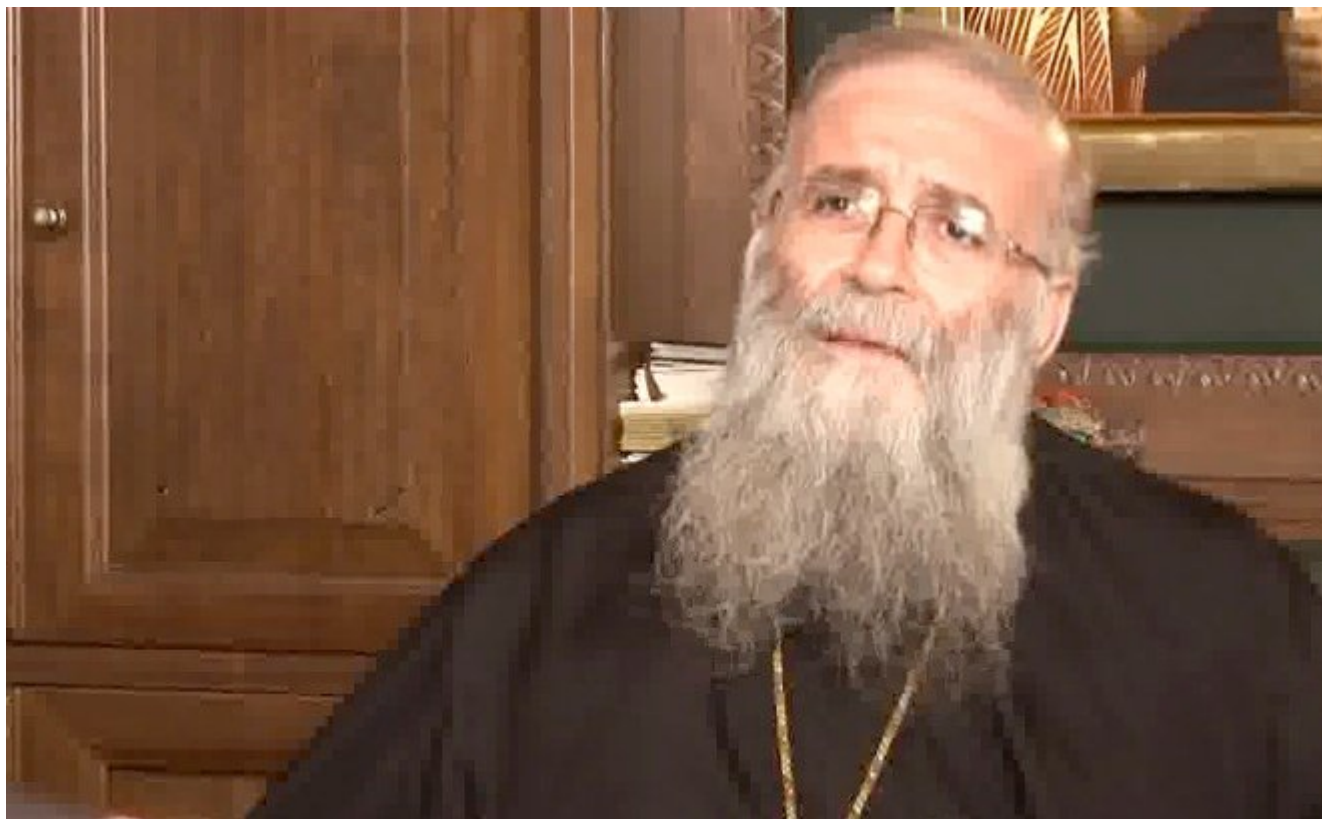

Ὁ Ἱερέας δὲν εἶναι ἓνα συνηθισμένο πρόσωπο (Ἴωσήφ Χαρκιολάκης Μητροπολίτου Προικοννήσου (τοῦ ἀπὸ Ἀριανζοῦ καὶ Νέας Ζηλανδίας)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ Ἱερέας δὲν εἶναι ἓνα συνηθισμένο πρόσωπο. Παρὰ τὶς ἁμαρτίες, οἱ ὁποῖες ἀναπόφευκτα ὡς ἄνθρωπο τὸν βαρύνουν, παρὰ τὶς ἀτέλειες καὶ τὶς βρότειες(ἀνθρώπινες) ἀδυναμίες του, ἐξαιτίας τῆς ἁγίας ἱεροσύνης ποὺ φέρει, βρίσκεται ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς! Γιατί ἡ ἱεροσύνη «τελεῖται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, τάξιν δὲ ἐπουρανίων ἔχει ταγμάτων...».

Τελεῖται μὲν πάνω στὴ γῆ ἀλλὰ ἀνήκει στὰ ἔργα τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ φυσικό, ἐφόσον δὲν τὴν ἵδρυσε οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ἄγγελος, οὔτε ἀρχάγγελος, οὔτε καμιὰ ἄλλη κτιστὴ δύναμη ἀλλὰ τὴν ἵδρυσε τὸ ἴδιο τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο καὶ ἔκαμε ἄνθρώπους ποὺ ἀκόμα ζοῦν μὲ τὸ σῶμα τους, ἱκανοὺς νὰ διεξάγουν ὑπηρεσία Ἀγγέλων, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἀπλανὴς διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χρυσορρήμων Ἰωάννης.

Ὁ ἱερέας ἐπιτελεῖ ἔργο Ἀγγέλων. Ἦ μᾶλλον καὶ ὑψηλότερο τῶν Ἀγγέλων, διότι οἱ Ἄγγελοι δὲν ἔχουν ἐξουσία νὰ τελοῦν τὴ Θεία Λειτουργία, ἐνῶ ἐκεῖνος μετέχει στὴν ἱεροσύνη τοῦ Χριστοῦ καὶ θυσιάζει τὸν Ἄμνὸ τοῦ Θεοῦ! Οἱ Ἄγγελοι δὲν ἔχουν ἐξουσία νὰ συγχωροῦν ἁμαρτίες, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔχει ἐξουσία, ὅχι μόνον νὰ συγχωρεῖ ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ συγχωρεῖ («δεσμεῖν καὶ λύειν») καὶ ἡ ἀπόφασή του δεσμεύει τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ! Εἶναι οἰκονόμος τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ! Προσφέρει στὸν Κύριο τὴν προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας- τὴν εὐχαριστία, τὴ δοξολογία καὶ τὰ αἰτήματά μας- καὶ φέρνει στὸ λαὸ τὴ χάρη, τὴν εἰρήνη, τὴ συγχώρηση, τὴν καταλλαγή, τὴν ἴαση, τὴ δωρεά, «πάσαν δόσιν ἀγαθὴν καὶ πᾶν δώρημα τέλειον, ἄνωθεν καταβαῖνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων». Προσφέρει τὸν κόσμον στὸ Θεὸ καὶ κατεβάζει τὸ Θεὸ στὸν κόσμον! Οὐρανώνει τὴ γῆ καὶ θεώνει τὸν ἄνθρωπο!

Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ οἱ σπουδαῖοι τῆς γῆς, ὅλοι ἀπὸ τὴ μία μεριά δὲν μποροῦν νὰ ἰσοσταθμίσουν ἕναν ἱερέα ἀπὸ τὴν ἄλλη! Γιατί ἐκεῖνος, μόνος του, ἀπλὸς καὶ ἄσημος συχνὰ κατὰ κόσμον, μπορεῖ ὅχι μόνον τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἐπὶ γῆς

νά οικονομήσει κατὰ Θεόν ἀλλὰ καὶ τοὺς πρὸ πολλοῦ ἀπελθόντες! Ὅταν λειτουργεῖ ὁ πάπας, ὁ τελευταῖος καὶ ἁμαρτωλὸς -ἂν θέλετε- φωτίζεται καὶ ἡ ἴδια ἡ κόλαση καὶ βρίσκουν κάποια ἀναψυχή καὶ παρηγοριὰ κι αὐτοὶ οἱ ἀπολεσθέντες! Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πατέρας τοῦ Γένους μας, Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς, λέει: «Ἄν συναντήσω στὸν δρόμο ἕναν παπὰ καὶ τὸν Βασιλέα, τὸν παπὰ θὰ τιμήσω περισσότερο κι αὐτὸν θὰ χαιρετήσω πρῶτα. Ἄν συναντήσω ἕναν Ἄγγελο καὶ ἕναν ἱερέα, πρῶτα τὸν ἱερέα θὰ χαιρετήσω καὶ θὰ προσκυνήσω καὶ μετὰ τὸν Ἄγγελο»!

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, πέρα ἀπὸ τοὺς θρησκευτικοὺς λόγους, ἔχουμε κι ἄλλους λόγους νὰ σεμνυνόμαστε γιὰ τοὺς ἱερεῖς μας. Ὁ ἱερὸς κληρὸς τῆς Ρωμηοσύνης, ὁ ταπεινὸς Ἕλληνας πάπας, δὲν βαστάζει μόνο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ στίγματα, μὰ καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ μας Γένους! Ἡ καρδιὰ του ἔπαλλε καὶ πάλλει πάντα στὸν ρυθμὸ τῆς καρδιάς τοῦ ποιμνίου του! Πάντοτε μοιράστηκε μὲ τὰ πρόβατά του τὶς τύχες τους! Πατέρας κι ἀδελφὸς καὶ δάσκαλος μαζί! Συναγωνιστὴς καὶ μάρτυρας καὶ θύμα! Ὁ Ἑλληνικὸς Κληρὸς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τάξη εὐγενῶν, οὔτε ταυτίσθηκε μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς. Ρακενδύτης (μὲ παλιὰ ροῦχα) συχνὰ καὶ ἀποχειροβίωτος (πὺ ζεῖ ἀπὸ χειρονακτικὴ ἐργασία), πολύτεκνος καὶ ταπεινός, ἀμέτρητες φορὲς ἔβαψε τὸ ράσο του μὲ τὸ ἱερό του αἷμα στοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνες! Φιλότιμα κράτησε ἀναμμένο τὸ καντήλι τῆς πίστεως, καλλιέργησε τὶς ἑλληνορθόδοξες ἀξίες, διατήρησε τὴ γλῶσσα τὴν ἑλληνικὴ, δίδαξε ἔργῳ καὶ λόγῳ τὴν τεθλιμμένη ὁδὸ τοῦ Κυρίου...

Ὅλα τὰ παραπάνω εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ ὑπογραμμίσουν, ποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάση τοῦ καθενὸς, ὅταν διαβαίνει ἕνα ράσο. Ὅταν φαίνεται στὸν δρόμο ἕνας πὺ ἔχει τὸ βαρὺ προνόμιο νὰ εἶναι ἐπωμισμένος τὴν εὐθύνη τῆς σωτηρίας μας καὶ τῆς μεταμορφώσεως τοῦ κόσμου μας σὲ «καινὴ κτίση». Ἐνας πὺ ἔχει τὸ προνόμιο νὰ φέρει τὸ πένθος τῶν ἁμαρτιῶν μας μαζί μὲ τὸ πένθος τοῦ Γένους μας καὶ τοὺς στεναγμοὺς τῆς Ρωμηοσύνης! Ὅμως τὸ ράσο συχνὰ γίνεται ἀντικείμενο χλεύης ἐκ μέρους τῆς πονηρῆς καὶ ἀγνώμονος γενεᾶς μας. Μὲ ἄλλοθι (ἐκ τῶν ὑστέρων!) κάποιες τραγικὲς περιπτώσεις πεπτωκότων ἱερωμένων, χυδαῖα λόγια, ἀνόητες προλήψεις, ἀκόμη καὶ αἰσχρὲς χειρονομίες ὄχι σπάνια, σημειώνονται στὴ θέα καὶ μόνο τοῦ κληρικοῦ! Ὁδυνηρὸ σύμπτωμα, πὺ ἀσφαλῶς προδίδει ὑποβόσκουσα βαρύτερη πνευματικὴ νόσο τοῦ νεώτερου Ἑλληνισμοῦ! Κι ὅταν ἡ μνήμη λειτουργεῖ, θυμοῦνται οἱ παλιότεροι, ὄχι χωρὶς πικρία, ὅτι κ' οἱ ἀλλόθρησκοι κατακτητὲς τοῦ τόπου μας τιμοῦσαν τοὺς ἱερεῖς μας καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ δὲν ἀποτελοῦσε παράξενο φαινόμενο νὰ ἴβλεπες Τοῦρκο νὰ φιλάει τὸ χέρι ἐνὸς παπᾶ καὶ νὰ ζητάει τὴν εὐχή του!...

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι κατηγορηματικός: «Μ' ὅλη σου τὴν ψυχὴ νὰ εὐλαβεῖσαι τὸν Κύριο καὶ νὰ τιμᾶς τοὺς ἱερεῖς Του. Μ' ὅλη σου τὴ δύναμη ν' ἀγαπήσεις Αὐτὸν

πού σ' ἔπλασε καὶ νὰ μὴν ἐγκαταλείψεις τοὺς λειτουργοὺς Του. Νὰ φοβᾶσαι τὸν Κύριο καὶ νὰ δοξάζεις τὸν ἱερέα Του...». Καὶ ἄλλοῦ: «Στοὺς προφῆτες μου μὴν κάνετε κακό!» (Α΄ Παραλειπ. 16: 22)

Τοὺς λειτουργοὺς μου, τοὺς κήρυκες τοῦ λόγου μου, τοὺς ἀπεσταλμένους μου, μὴν τοὺς κακομεταχειρίζεσθε!

Ἐνα ὄδυνηρὸ συμβάν ἀναφέρεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, στὸ βιβλίο Δ΄ Βασιλειῶν, κέφ. Β΄. Ὁ Προφήτης Ἐλισαῖος, ἕνας κατ' ἐξοχὴν πονετικὸς καὶ φιλόανθρωπος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἀνέβαινε πρὸς τὴ Βαιθήλ. Καθὼς ἀνέβαινε, ἕνα σμάρι ἀλητόπαιδα ἄρχισαν νὰ τὸν γιουχαΐζουν καὶ νὰ τὸν εἰρωνεύονται: «ἀνάβαινε, φαλακρέ, ἀνάβαινε!» (ἦταν φαλακρός). Βρέθηκε σὲ στιγμὴ ἀνθρώπινης ἀδυναμίας ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ. Πικράθηκε, γύρισε πίσω καὶ τὰ κοίταξε καὶ «τὰ καταράστηκε στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου». Τὴν πικρία τοῦ Προφήτη ἐκδικήθηκαν τὴν ἴδια στιγμὴ δυὸ ἀρκοῦδες, πού βγήκαν ἀπὸ τὸ διπλανὸ δάσος καὶ «ὄρμησαν πάνω τους καὶ κατασπάραξαν σαράντα δυὸ παιδιά!» Κατασπάραξαν σαράντα δυὸ παιδιά! Ἀσύλληπτα φοβερὸ πρᾶγμα ἢ πικρία καὶ ἢ δίκαιη ἀγανάκτηση τῶν λειτουργῶν τοῦ Θεοῦ! Ρίχνει τὸν αἰτίό της στὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ ἐφαρμόζεται τὸ «εἶναι φοβερὸ νὰ πέσει κανεὶς στὰ χέρια τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ!» (Ἐβρ. 10: 31).

Ἄς μὴν σκεφθεῖ κανεὶς: Ὁ Ἐλισαῖος ἦταν Προφήτης· ὁ παπὰς δὲν εἶναι κάτι ἀνάλογο! Μεγαλύτερος τοῦ Προφήτη εἶναι ὁ ἱερέας! Ὁ Προφήτης δὲν εἶχε ἐξουσία, οὔτε θεία Λειτουργία νὰ τελεῖ οὔτε ἁμαρτίες νὰ συγχωρεῖ οὔτε νεκροὺς νὰ λύει ἀπὸ τὰ δεσμὰ ἁθεσμων πράξεων! Τὴν ἐξουσία, ὅμως, αὐτὴ τὴν ἔχει ὁ ἱερέας!... Τὰ συμπεράσματα εἶναι ἅπλα καὶ εὐκόλα...

Τὸ χειρότερο στὶς περιπτώσεις ἀσεβοῦς συμπεριφορᾶς ἔναντι τῶν Κληρικῶν εἶναι, ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἀσέβειας δὲν ἀπευθύνονται πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ ἱερωμένου (συχνὰ οὔτε κὰν τὸν γνωρίζουν οἱ τολμητίες) ἀλλὰ πρὸς τὸ ράσο! Πρὸς τὴν Ἱεροσύνη! Ἐπομένως δὲν εἶναι καθόλου ὑπερβολικὸ νὰ πεῖ κανεὶς, ὅτι αὐτὸ εἶναι μία ἀπ' τὶς χειρότερες περιπτώσεις βλασφημίας. Ἐνα εἶδος βλασφημίας κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο χορηγεῖ τὸ χάρισμα τῆς Ἱεροσύνης! Καὶ εἶναι σαφὴς καὶ ἀπερίφραστος ὁ λόγος τοῦ Θεανθρώπου: «Ὅποιος μιλήσει προσβλητικὰ κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αὐτὸν ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὸν συγχωρήσει, οὔτε στον τωρινὸ οὔτε στὸν μελλοντικὸ κόσμο!» (Μάτθ. 12: 32).

Πηγή: agiazoni.gr